

Förlorad och återfunnen *Luk 15:11-32*

Lukas femtonde kapitel brukar ju kallas **de förlorades kapitel**, här får vi tre liknelser som alla handlar om något som kommit bort. Det förlorade fåret, det borttappade myntet och den förlorade sonen. Bakgrunden till hela kapitel 15 är att Jesus försökte, som vanligt, tillrättavisa fariséerna och de skriftlärd på grund av deras kritik mot honom, eftersom han umgicks med syndare och satt med dem till bords. Denna gång gör han det genom liknelser.

Evangelisten Lukas belyser en väldigt aktuell poäng när det gäller vår Kristi-efterföljelse. Jesus ifrågasätter med sitt agerande den präktiga och religiösa eliten, den medelklassiga/etablerade troende-gruppen; fariséerna och de skriftlärd. De som ser till att prestera bäst och finns runt hörnet för att kontrollera och döma sina syskon som inte gör precis som de gör. Dessa som har en tro mest för att det ser bra ut, lite besserwisser.

En annan detalj är att **alla tre liknelser har ett gemensamt grunddrag: förlusten, sökandet efter det som gått förlorat, och glädjen vid återfinnandet**. Just det sista, **glädjen** när det man söker kommer tillrätta är högst påtaglig. Den glädjen är inte svår att förstå, om vi hade en nära anhörig som var försvunnen men som blivit återfunnen. Tänk när oron byts ut mot glädje.

De här tre liknelserna ger oss en bild om Guds storhet och nåd. Gud är den egentlige sökaren, den som av egenintresse letar efter oss, som ger allt av sig själv för att rädda oss. En Gud som tar vår mänsklighet på allvar, som möter oss när vi är på väg hem till honom.

Inom teologins värld har man diskuterat olika försoningsläror för att se vem som är subjektet (den som agerar) i försoningen. För Lukas är detta irrelevant, därför att evangelisten är intresserad av att visa Guds strävan efter att nå oss i den situationen vi befinner oss i. Vare sig vi är borttappade, vilna eller förlorade. Gud är den som vänder sitt ansikte mot oss och som väntar på att vi ska vända vårt ansikte till mot honom, han vill se oss. Hos Gud väntar inte ett JAG för att förbli i ensamhet. Där väntar ett DU för att glädjas med dig och välkomma dig hem.

I en väckelsefromhet och tolkningstradition där just ångern och omvändelsen står i fokus är det ibland oundvikligt att fokusera enbart på den yngste sonen. Vi ska vara medvetna om att liknelsen om den förlorade sonen handlar minst lika mycket om den son som stannade hemma. Några relevanta frågor som kan hjälpa oss i läsningen av denna berättelse kan vara: *Var finns du eller jag i berättelsen? Var finns vi i relation till Fadern?* Jesus visar oss vägen i att inte bli förnöjda eller besserwisser när det gäller tron. Tron är en fast grund för våra liv men också en kallelse till ett liv i beroende av en relation med Herden, Kristus.

Därför är min bön idag: Måtte vi inte tycka att det är under vår värdighet att ha en levande relation med Gud vår Fader, när han kallar oss till att följa honom. Om det är så finns nämligen risken att vi går miste om det ”saliga bytet”. Vi kommer till och med vinna hela världen men förlora oss själva. Låt oss istället ha Jesus som förebild och välkomna varandra i nåd och kärlek och leva våra liv i ständig relation med honom som är den egentliga sökaren, Jesus - Gud själv, så att vi inte går förlorade.

/Josue Leones

Det är dig jag kommer hem till

[Michael Jeff Johnsson]

Det kanske tog år, vem räknar dagarna som går?
Vilsen människa finner åter hjärtas väg.
Det finns inga ord som kan beskriva det som sker,
hur nåt helas som var trasigt, hur nåt uppstår som varit dött.

Det kanske tog år, vem räknar dagarna som går?
längs den väg som ingenstans leder med sitt grus.
All denna lögn, allt detta tomma ingenting,
som förblindar och förljuger, sakta kväver hjärtats sång

Det kanske tog år, vem räknar dagarna som går?
men nu spirar åter våren i mitt bröst.
Bara ett hjärta som blivit funnet kan förstå
hur ensamhetens bojar brister i den famn som kallas nåd

Det är dig, det är dig jag kommer hem till.
Det är dig åh....